

Arrest

nr. 177 239 van 31 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2016 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEN ABEELE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2015 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 7 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden akte, die onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 29 juni 2016 en die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.12.2015 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Halfeti

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- loonfiches Forum Jobs NV voor de maanden 27.04 – 24.05.2015; bijbehorende attest 'werkloosheidsbewijs voor inactiviteitsuren RVA' dd. 05.06.2015: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling inmiddels werd stopgezet. Deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*
- attest dd. 04.02.2016 van het OCMW te Gent waaruit blijkt dat ze vanaf 01.10.2015 tot op heden en verder een leefloon ontvangt: echter, gezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verder legt betrokkene zelf ook nog een loonfiche voor van Veysel CGV voor de maand februari 2016. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

2. Over de rechtspleging

2.1. De advocaat van de verzoeker merkt ter terechtzitting op dat ook Mr. V. per vergissing toch een verzoekschrift heeft ingediend tegen de thans bestreden akte. De advocaat van de verzoeker merkt verder op dat hij dit per brief aan de griffie heeft meegedeeld. Ter terechtzitting blijkt dat deze brief zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt. De advocaat van de verzoeker legt vervolgens de brief neer. Het betreft een brief van de raadsman van de verzoeker waarin deze als volgt stelt:

“(...) Ik ben nu met Mr. V. akkoord gekomen dat ik alléén voortaan dit dossier verder zal behandelen en de zaak pleiten. Mter. V. zelf zal niet meer tussenkomen in deze zaak. Mag ik vragen om de beroepsakte welke U op 18.7 jl. werd toegestuurd door Mr. V., te willen voegen aan het dossier van de door mij ingediende beroepsakte aub vermits ik vanzelfsprekend alle overige argumenten die Mr. V. in zijn beroepsakte ingeroepen heeft, ook kan onderschrijven, en ik deze argumenten dan ook in rechte wens aan te wenden en tot de mijne te maken in de verdere procedure.”

De wnd. voorzitter merkt op dat het waarschijnlijk is dat het verzoekschrift van Mr. V. niet op de rol is ingeschreven en geeft aan dat de debatten zullen worden heropend indien het verzoekschrift wel rolstelling heeft verkregen.

Na onderzoek is gebleken dat het verzoekschrift van Mr. V. niet op de rol is ingeschreven. Deze situatie is definitief nu de termijn voor regularisatie van het verzoekschrift is verstreken. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verzoeker om de beide zaken te voegen. Evenmin kunnen de argumenten uit het verzoekschrift van Mr. V. worden aangewend in de onderhavige zaak. Het verzoekschrift van Mr. V. werd immers niet onderworpen aan een tegensprekelijk debat.

De verzoeker en zijn advocaat worden erop attent gemaakt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) schriftelijk is. Dienaangaande moet worden gewezen op artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. De vraag van de raadsman van de verzoeker dient dan ook te worden afgewezen.”

Daar waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting opmerkt dat de aanvraag gezinshereniging geweigerd werd op basis van onvoldoende inkomsten van de Belgische onderdaan waarmee gezinshereniging werd gevraagd, terwijl artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat men rekening moet houden met het inkomen waarover de Belgische onderdaan kan “beschikken” zodat ook het inkomen dat de verzoeker zelf heeft had moeten meetellen en waar hij kritiek uitbrengt aangaande het motief dat geen behoefteanalyse nodig is, stelt de Raad vast dat dergelijke argumentatie niet is terug te vinden in het thans voorliggende verzoekschrift.

De Raad wijst er dan ook op dat het schriftelijk karakter van de procedure en de rechten van verdediging verhinderen dat de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift ter terechtzitting worden uitgebreid met een nieuwe argumentatie. De verzoeker kan dan ook niet ter terechtzitting een andere wending geven aan zijn middelen, te meer daar niet in te zien is en ook op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de verzoeker in de onmogelijkheid was om deze argumentatie in het verzoekschrift aan te wenden. De pas ter terechtzitting naar voor gebrachte argumentatie is bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het rechtszekerheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Eerste middel: schending van het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In casu blijkt duidelijk dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om verzoeker eerst eventjes terug te sturen naar Turkije, teneinde dan vandaar uit op de Belgische ambassade in Ankara een nieuw visum voor "gezinshereniging" te moeten aanvragen.

Verzoeker is immers perfect geïntegreerd in België. Hij heeft géén gerechtelijk verleden noch in Turkije, noch in België.

Het Europees Hof in Straatsburg heeft in een recent arrest deze Belgische verplichting om dergelijke personen eerst te verplichten een ritje heen en terug naar hun thuisland te maken teneinde aldaar bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum aan te vragen, reeds veroordeeld.

Verzoeker woont nu al meer dan 7 maanden de facto (en de iure!) samen met zijn Belgische echtgenote.

Gezien in het licht van de dwingende Europese rechtspraak is het manifest onverantwoord en in strijd met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en van het redelijkheidsbeginsel, opgenomen in artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, om verzoeker nu het land uit te zetten om reden dat zijn echtgenote geen voldoende inkomsten heeft om hem te onderhouden.

Men had dat argument wel eventjes kunnen (en moeten!) invoeren alvorens men de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent (na een langdurig onderzoek en allerlei adviezen!) machtigde om het huwelijk te voltrekken!

Men verliest daarbij blijkbaar uit het oog dat echtgenoten wettelijk verplicht zijn tot samenwoning op hetzelfde adres krachtens artikel 213 B. W. !

En een administratieve maatregel van een bepaalde inkomstenvereiste voor de ene echtgenoot (die men in de bestreden beslissing inroept als voldoende rechtvaardigingsgrond om verzoeker te kunnen buitengooien) kan evident niet optornen tegen de positieve Belgische wetgeving vervat in het burgerlijke Wetboek, waarbij aan de echtgenoten de VERPLICHTING wordt opgelegd om samen te wonen op hetzelfde adres.”

3.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoeker blijkens de aanhef van zijn eerste middel geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De verzoeker maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden akte het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

Waar de verzoeker voorts verwijst naar “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” en voor zover hij dit “*beginsel*” zou beogen aan te voeren, merkt de Raad op dat bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent, maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Bij gebrek aan voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, is het middel ook op dit punt onontvankelijk.

3.1.2. In de mate dat de verzoeker betoogt dat artikel 6 van het EVRM wordt geschonden door hem het land uit te zetten omdat zijn echtgenote niet over voldoende inkomsten beschikt om hem te onderhouden, merkt de Raad op dat artikel 6.1 van het EVRM waarborgen biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Deze waarborgen zijn van toepassing op gerechtelijke procedures, en zij kunnen niet betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur, zoals *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de besluitvorming van de gemachtigde houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, enig recht gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM miskent. Voor dergelijke beslissingen volstaat het hoe dan ook dat uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet. Met de mogelijkheid om bij de Raad een annulatieberoep in te stellen wordt tegemoetgekomen aan de door artikel 6 van het EVRM vereiste proceswaarborgen (cf. RvS 15 mei 2014, nr. 227.393; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). De Raad - wiens onafhankelijkheid en onpartijdigheid door de verzoeker overigens niet worden betwist - is immers bevoegd om zich over alle door de verzoeker aangevoerde wettigheidsbezwaren tegen het bestreden besluit uit te spreken. Daarbij oefent de Raad een controle in rechte en in feite uit, met inbegrip van de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Een schending van artikel 6.1 van het EVRM kan dan ook niet blijken.

Artikel 6.2 en 6.3 van het EVRM hebben voorts betrekking op de strafvervolgning, hetgeen totaal vreemd is aan het thans voorliggende geschil.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan in artikel 6 van het EVRM geen redelijkheidsbeginsel worden teruggevonden.

De aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

3.1.3. De Raad wijst er op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de hier voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker op 8 december 2015 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wist dan ook, of behoorde minstens te weten, dat hij, om in aanmerking te komen voor een dergelijke verblijfskaart, diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden akte, luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”

De gemachtigde stelt vast dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking kunnen genomen worden omwille van het feit dat ze niet meer actueel zijn, bestaan uit een leefloon, of van de verzoeker zelf afkomstig zijn. De verzoeker betwist deze conclusies van de verweerder op geen enkele wijze.

De verzoeker meent dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om hem eerst terug te sturen naar Turkije, teneinde dan vandaar uit op de Belgische ambassade in Ankara een nieuw visum voor gezinshereniging te moeten aanvragen. De verzoeker geeft aan dat hij perfect geïntegreerd is, en geen gerechtelijk verleden heeft. Volgens de verzoeker zou het Europees Hof van de Rechten van de Mens de huidige houding van de verweerder in de bestreden beslissing veroordeeld hebben. Het zou voorts onredelijk zijn om hem nu het land uit te zetten om reden dat zijn echtgenote geen voldoende inkomsten heeft om hem te onderhouden, dit omdat hij al zeven maanden samenwoont met zijn echtgenote. Door de bestreden beslissing zou de verzoeker zijn wettelijke verplichting tot samenwonen binnen het huwelijk niet kunnen nakomen. Hiertoe verwijst hij naar artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet betwist dat zijn echtgenote niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In tegendeel blijkt uit de uiteenzetting van het tweede middel dat de verzoeker erkent dat zijn echtgenote over “al te geringe” inkomsten beschikt, waarbij hij enkel verwijst naar het leefloon dat zij ontvangt. De Raad stelt eveneens vast dat de verzoeker met zijn loutere bewering dat hij perfect geïntegreerd is en geen gerechtelijk verleden heeft, niet aannemelijk maakt dat hem op kennelijk onredelijke of juridisch incorrecte wijze het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Ook indien de Raad ervan uitgaat dat de verzoeker zijn betoog hoofdzakelijk betreft op het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, dient er op te worden gewezen dat de verzoeker niet betwist dat zijn legaal verblijf in België is verstreken zodat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Met de loutere beweringen omtrent integratie en blanco strafregister, en met de loutere verwijzing naar het feit dat de verzoeker *de facto* reeds zeven maanden samenwoont met zijn echtgenote, maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat het *in casu* alle redelijkheid te buiten zou gaan om hem, gelet op het niet betwiste onregelmatige verblijf in België, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat om enige concrete rechtspraak van het Europees Hof aan te halen. De loutere bewering dat het Europees Hof zijn zienswijze zou ondersteunen, zonder ook maar één arrest of beslissing van dit Hof te benoemen, volstaat vanzelfsprekend niet.

De Raad wijst er tot slot op dat het loutere feit dat een vreemdeling in België een huwelijk afsluit, geen automatisch verblijfsrecht tot gevolg heeft. *In casu* heeft de verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische vrouw ingediend, maar heeft hij nagelaten aannemelijk te maken dat hij zich in de wettelijke voorwaarden bevindt om op deze grond een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoeker verliest daarenboven uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS van 1 juni 2006, nr. 159.485). Gelet op het feit dat de verzoeker niet concreet aantoonde dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst, dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet zonder meer tot gevolg heeft dat hij en zijn echtgenote de huwelijksverplichtingen die zij, overeenkomstig artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek jegens elkaar hebben, niet zouden kunnen nakomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.1.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, en van de motiveringsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"2. Tweede middel: schending van artikelen 213 Belgisch Burgerlijke Wetboek en schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Dat de bestreden beslissingen zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Dat het voor verzoeker dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werden getroffen.

Verzoeker heeft immers de nette indruk dat verweerder met twee maten en twee gewichten weegt. Verzoeker kent immers verschillende Turkse mensen die in gelijkaardige omstandigheden in België verblijf houden, en wiens aanvraag tot verblijfsvergunning voor gezinshereniging gunstig werd beoordeeld.

Wat is immers de "ratio legis" van die administratieve inkomstenvereiste? Doodeenvoudig wil de Belgische Staat vermijden dat een vreemdeling van buiten de E.U. zich hier komt vestigen, en dat hij al direct aanspraak zou pogen te maken op de voordelen van ons sociaal zekerheidsstelsel zoals bij voorbeeld het OCMW, leefloon, werklozensteun of dergelijke...

Welnu, daarvan is hier in casu geen sprake!

Integendeel: verzoeker werkt en verdient een behoorlijk loon, waarmede hij het al te geringe inkomen van zijn echtgenote(leefloon) aanvult en haar aldus een menswaardig bestaan verzekert!

Bovendien staat er - ad abundandum - in het Belgisch positieve recht dat echtgenoten verplicht zijn niet alleen tot samenwoning!(zie artikel 213 B.W.) maar ook wederzijds tot financiële steun (hulp en bijstand!)

De Belgische Staat vermag dan ook geen administratieve maatregel op te leggen die afbreuk doet aan de positieve en humane wetbepaling van art. 213 B.W.

Dat verweerder dan ook onzorgvuldig te werk ging: "...elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen" (VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T.V.R., 1992-93, 67-68).

Verzoeker stelt dan ook met huidig rekest een administratief beroep in tegen de negatieve beslissingen van de Dienst Vreemdelingen zaken en het Ministerieel bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan op basis liggen van de genomen weigeringsbeslissing en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Uit verzoekers uiteenzettingen blijkt dat hij de motieven kent, hij geeft immers zelf aan dat de bestreden akte gegrond is op het feit dat zijn echtgenote niet over voldoende inkomsten beschikt. Voorts kan worden verwezen naar de bespreking onder punt 3.1., waaruit blijkt dat de weigeringsbeslissing alsook het bevel om het grondgebied te verlaten, in rechte en in feite zijn gemotiveerd. De loutere bewering van de verzoeker dat het onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen, mist feitelijke grondslag.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorgeschreven uitdrukkelijke motiveringsplicht, zodat geen schending van de voornoemde bepaling noch van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

3.2.2. In zoverre de verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel zou beogen aan te voeren waar hij stelt dat hij verschillende Turkse mensen kent die in gelijkaardige omstandigheden in België verblijf houden, en wiens aanvraag tot verblijfsvergunning voor gezinshereniging gunstig werd beoordeeld, merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.3. De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit houdt onder meer in dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoeker stelt dat de *ratio legis* van de wettelijke inkomensvereiste enkel is te voorkomen dat men ten laste zou vallen van de Staat, merkt de Raad op dat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging als echtgenoot van een Belg duidelijk zijn. De Raad verwijst naar de bespreking onder punt 3.1., waar duidelijk de inkomensvereisten worden aangegeven die vervat liggen in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de gemachtigde de voorgelegde inkomstenbewijzen foutief heeft voorgesteld of dat hij niet in alle redelijkheid is gekomen tot de vaststelling dat de loonfiches van Forum Jobs niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat de tewerkstelling inmiddels is stopgezet en dat het leefloon evenmin in aanmerking kan worden genomen omdat het om een vorm van aanvullend bijstandsstelsel gaat. Integendeel lijkt de verzoeker de vaststellingen van de gemachtigde te bevestigen nu hij aangeeft dat zijn echtgenote “*al te geringe*” inkomsten heeft en hij hierbij enkel naar het leefloon verwijst. Het is dan ook duidelijk dat *in casu* de verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de wettelijke voorwaarden voor verblijf niet voldaan zijn.

De verzoeker geeft voorts nog aan dat ook hijzelf een inkomen heeft, doch hij verliest uit het oog dat de gemachtigde hieromtrent het volgende stelt:

“Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).”

De verzoeker betwist noch weerlegt deze motivering. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Raad van State er reeds meermaals op heeft gewezen dat in het raam van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, enkel de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet die van de vreemdeling zelf in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 234.515).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is niet aangetoond.

3.2.4. Waar de verzoeker verwijst naar de huwelijksplichten zoals vervat in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, herhaalt de Raad dat het loutere feit dat een vreemdeling in België een huwelijk afsluit, geen automatisch verblijfsrecht tot gevolg heeft. *In casu* heeft de verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische vrouw ingediend, maar heeft hij nagelaten aannemelijk te maken dat hij zich in de wettelijke voorwaarden bevindt om op deze grond een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoeker verliest daarenboven uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS van 1 juni 2006, nr. 159.485). Gelet op het feit dat de verzoeker niet aantoonde dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst en gelet op het feit dat de thans bestreden beslissingen de verzoeker en zijn echtgenote op geen enkele wijze beletten om elkaar financieel te ondersteunen, dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet zonder meer tot gevolg heeft dat hij en zijn echtgenote de huwelijksverplichtingen die zij, overeenkomstig artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek jegens elkaar hebben, niet zouden kunnen nakomen.

Een schending van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, ligt niet voor.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE